

gen, maae de indstilles af vedkommende ansvarlige Minister.

B. Christensen: Ja, jeg skal ikke gaae vidtloftigt ind paa de Spørgsmaal, især de juridiske, som her kunde foreligge og navnlig skal jeg heller ikke lægge Vægt paa, at Curator fundatsmæssig skal være adelig (Hør!); men jeg skal tillade mig at rette det Spørgsmaal til den ærede Kultusminister, om denne Sag, hvis Afgjørelse i Overensstemmelse med Grundlovens Aand saa tidlig har staaet ham klar, ikke skulde have foranlediget ham til samtidig med hans Henvendelse til Justitsministeriet ogsaa at henvende sig til Curator selv, der jo netop er den constitutionelle Førsteminister. Det forekommer mig nemlig rimeligt, da man hverken kan eller bør tvivle om Førsteministerens constitutionelle Sind og Nidkærlighed, det forekommer mig rimeligt, siger jeg, at man blot havde behovet at gjøre Førsteministeren opmærksom paa dette Forhold, for at være vis paa, at han selv og frivillig maatte ville ile med at komme den høitærede Kultusministers Ansøuelser imøde, hvorved alle Banskelligheder visst kunde været bortfaldne. Men i ethvert Fald vilde dog nok en Smule Lov om denne lille Gjenstand ikke være et Arbejde af saa stor Banskellighed (Hør!), at den passende burde lade vente paa sig, dersom der var ringeste Tvivl om, at de omhandlede ledige Embeder vilde i Gjærningen blive besatte paa den Maade, som ved Grundloven saa uester-giveligt fordres.

Haben: Da der ved denne Forespørgsel er omtalt, at det var aldeles vist, at Kalbs- og Virkeretten er bleven hævet, skal jeg tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger i denne Henseende, hvoraf vil fremgaae, at om den endog saa mulig er hævet, er det dog idetmindste sikkert megen Tvivl underkastet (Nei! Latter). Jeg antager, at den almindelige Mening er for at den er hævet. Jeg vil endog saa antage, at de fleste af de Herrer, som vare Medlemmer

af den constituerende Forsamling, selv ere af denne Mening (Ja!); men, mine Herrer! det er ikke Lovgiverens Villie, der gjør Loven, men det er Lovgiverens i saadan Form udtalte Villie, at Andre kunne see hvad han har meent. Vi kunne jo ikke anvende Grundloven uden at fortolke den, og derfor maae vi tage Hensyn til de Fortolkningsregler, som nu engang ere almindeligt antagne. Saadan Fortolkning er ligesaavel Grundloven som enhver anden Lov underkastet, den maatte ellers selv have bestemt anderledes, og havde den endog saa gjort dette, vilde dog selv den Paragraph i Grundloven, der bestemte det, være undergivet den almindelige Lovfortolkning. Den Paragraph, som altsaa skal have hævet Kalbs- og Virkeretten, er Grundlovens § 97, som siger, at enhver til Adel, Titel og Rang knyttet Forrettighed skal være hævet. Det er imidlertid en almindelig antaget Regel, at ingen almindelig Lov hæver noget specielt Privilegium, og dette maa være saaledes (En Stemme: Ingenlunde!). Det er en Nødvendighed; thi Privilegiet var selv i det Dieblit, det blev givet, en Undtagelse fra den dengang herskende almindelige Lov, som den senere almindelige Lov ophæver. Det er en mathematisk Nødvendighed, at naar de to almindelige Love have hinanden, saa bliver Privilegiet uberørt tilbage (Latter). Privilegiet staaer i det selvsamme Forhold til den nye Lov, som til den gamle, det vil sige, det staaer udenfor dem begge. Jeg skal tillade mig herfor at anføre blot et Par Exempler fra Lovgivningen. Christian den 5tes Lov stod som bekendt i privatretlig Henseende i det selvsamme Forhold som Grundloven nu. Christian den 5tes Lov siger, at forborgent Gods, der blev fundet, tilhørte Kongen alene; men desuagtet have vi en senere Anordning for, at Grever ligesuldt vare blevne i Besiddelse af den Ret, der tilkom dem i denne Henseende, fordi den var givet dem ved et specielt Privilegium, som den almindelige Lov ikke kunde have.